

IX Ka 171/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

Sędziowie: S.O. Marzena Polak

S.O. Mirosław Wiśniewski

Protokolant st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014r.

sprawy **P. C.** oskarżonego z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 22 stycznia 2014r., **sygn. akt II K 891/13**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla pkt 1, 2, 3,

2. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia obu czynów zarzucanych jemu w pkt I i II aktu oskarżenia, ustalając, że stanowią one wykroczenia z art. 119§1 kw i za to w myśl art. 9§2 kw na podstawie art. 119§1 kw wymierza jemu łącznie karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

3. na mocy art. 119§4 kw zobowiązuje oskarżonego do zapłaty równowartości ukradzionego mienia tj. kwoty 433,50 (czteryście trzydzieści trzy złotych i pięćdziesięciu groszy) na rzecz pokrzywdzonego sklepu (...) w G. ;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych należnych za obie instancje, a całością wydatków obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) na rzecz adw. G. S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) zł brutto tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 171/14

UZASADNIENIE

P. C. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 9 stycznia 2013 r. w G. przy ul. (...) w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia słuchawek bezprzewodowych do konsoli marki (...) o wartości 269 zł, czym działał na szkodę sklepu (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od dnia 18

marca 2003 r. do dnia 18 listopada 2003 r. oraz od dnia 28 stycznia 2007 r. do dnia 28 maja 2008 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. sygn. akt (...) z dnia 27 czerwca 2005 r. za czyny z art. 278 § 1 kk, art. 280 § 1 kk - **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

II. w dniu 9 stycznia 2013 r. w G. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia prostownicy marki (...) o wartości 299 zł, czym działał na szkodę sklepu (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od dnia 18 marca 2003 r. do dnia 18 listopada 2003 r. oraz od dnia 28 stycznia 2007 r. do dnia 28 maja 2008 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt (...) z dnia 27 czerwca 2005 r. za czyny z art. 278 § 1 kk, art. 280 § 1 kk - **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu, sygn. akt II K 891/13, uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia z tym ustaleniem, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz sklepu (...) w G. przy ul. (...) kwoty 433,50 zł.

Zwolnił oskarżonego od opłaty, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. S. kwotę 540 zł plus VAT tytułem udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca oskarżonego**, zarzucając mu obrazę prawa materialnego, tj.:

-Art. 4 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie kary na podstawie ustawy obowiązującej w chwili popełnienia czynu, w sytuacji, gdy przepisy ustawy nowej, tj. obowiązującej w chwili orzekania, były względniejsze dla oskarżonego

-Art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie kary za przestępstwo na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk, w sytuacji, gdy ze względu na przedmiot zaboru oskarżony winien był zostać skazany jedynie za wykroczenie na podstawie niezastosowanych przepisów

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu zamiast bezwzględnej kary 4 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 20 § 1 kw kary 1 miesiąca ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący trafnie zakwestionował prawną ocenę zachowania oskarżonego. W związku ze zmianą stanu prawnego spowodowaną wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, zaskarżony wyrok, którym przypisano P. C. popełnienie przestępstwa, faktycznie nie mógł się ostać. Od dnia 9 listopada 2013 r. czyn, polegający na zaborze w celu przywłaszczenia mienia o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia nie stanowi przestępstwa, lecz wykroczenie z art. 119 § 1 kw, a orzeczenie o konsekwencjach wynikających z jego popełnienia dokonane być może (i musi) według zasad obowiązujących w postępowaniu właściwym dla orzekania w sprawie tego rodzaju czynów, tj. zgodnie z regułami określonymi w kodeksie wykroczeń.

Po uchyleniu rozstrzygnięć zawartych w pkt 1-3 zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy uznał zatem P. C. za winnego dopuszczenia się dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 kw, których znamiona w obecnym stanie prawnym wypełniały jego zachowania, polegające na dwukrotnym zaborze w celu przywłaszczenia przedmiotów, których wartość każdorazowo nie przekraczała 420 zł. Skarżący trafnie wskazał bowiem, że zgromadzone dowody nie stanowiły wystarczającej podstawy do przyjęcia, że oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem, o którym mowa w art. 12 kk. Lakoniczne wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy nie pozwalały na rozstrzygnięcie tej kwestii. Nie wskazywały na to ani zeznania D. W., który wspólnie z oskarżonym uczestniczył jedynie w dokonanej za drugim pobycem w sklepie kradzieży słuchawek, ani relacje ochroniarza. Przyjęcie, że oskarżony pierwszy raz udając się do sklepu miał zamiar dokonania niejako na raty kradzieży na szkodę (...)tylko dlatego, że jego łupem za każdym razem padał łatwy do spieniężenia towar - czym zdaje się sugerował się sąd I instancji - stanowiłoby dowolne domniemanie na niekorzyść oskarżonego. W stanie dowodowym sprawy nie da się wszak racjonalnie wykluczyć tego, że nowy zamiar dokonania kolejnej kradzieży pojawił się u niego dopiero po tym, jak bez problemu udało mu się wynieść ze sklepu prostownicę. W istocie brak było więc podstaw, by traktować dwie popełnione przez niego kradzieże nie jako odrębne czyny, lecz – jak uczynił to sąd meriti – jako jeden czyn w rozumieniu art. 12 kk.

Za popełnienie tych wykroczeń – w myśl art. 9 § 2 kw - sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu jedną karę 30 dni aresztu. W ocenie sądu jedynie kara najsurowszego rodzaju przewidziana za wykroczenie z art. 119 kw stanowić będzie właściwą reakcją na zachowanie P. C., wystarczającą do zabezpieczenia realizacji wszystkich celów postępowania. Oskarżony jest osobą zdemoralizowaną. Z aktualnej kary karnej (k. 256-257) wynika, że był on w przeszłości wielokrotnie karany, przede wszystkim za popełnianie przestępstw przeciwko mieniu. Stosowane wobec niego środki oddziaływania – w tym najsurowszy w postaci kary izolacyjnej - nie wdrożyły go jednak do przestrzegania porządku prawnego. Oskarżony nadal lekceważy cudze prawo własności. Z poczynionych ustaleń wynika, że aż dwukrotnie w ciągu jednego dnia dopuścił się on kradzieży, na szkodę tego samego pokrzywdzonego, łatwych do spieniężenia przedmiotów, współdziałając przy tym z inną osobą. Stąd też nie jest zasadne wymierzanie mu obecnie łagodnej kary. W ocenie sądu odwoławczego jedynie kara aresztu w maksymalnym dopuszczalnym przez prawo wymiarze adekwatna będzie do ocenianego przy uwzględnieniu całokształtu w/w okoliczności stopnia społecznej szkodliwości czynów P. C. oraz jego zawinienia. Przyznanie się przez niego do winy nie może niwelować wymowy okoliczności obciążających.

Sąd odwoławczy podziela przekonanie sądu I instancji, że efektywne wykonanie kary jest konieczne do osiągnięcia celów postępowania wobec niepoprawnego, wykazującego lekceważący stosunek do porządku prawnego, oskarżonego. Z uwagi na jego uprzednią karalność brak uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że perspektywa możliwości zarządzenia wykonania kary byłaby wystarczająca do wdrożenia go do przestrzegania prawa.

Jednocześnie, mając na uwadze, że zgromadzone dowody jednoznacznie wskazują na to, że oskarżony nie naprawił wyrządzonej pokrzywdzonemu swoim bezprawnym zachowaniem szkody, na podstawie art. 119 § 4 kw, sąd odwoławczy zobowiązał go do zapłaty na jego rzecz równowartości ukradzonego mienia, tj. kwoty 433,50 zł (wartość prostownicy + połowa wartości słuchawek).

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Podzielając ocenę sytuacji materialnej oskarżonego, dokonaną przez sąd I instancji, sąd odwoławczy – na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 kpk – zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, a wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.